

Arrest

nr. 308 718 van 24 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. D'HONDT loco advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Venezolaanse nationaliteit en bent u geboren op (...) in Valencia in de staat Carabobo. U ging naar school tot de zesde graad en behaalde een technisch diploma middelbaar onderwijs in financiën. U werkte vervolgens in een bakkerij en in de schoonmaak. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

In 2018 kwam de bende Tren de Aragua naar het dorp Sabanita waar u met uw moeder woonde. Er was immers goud ontdekt en er werd veel aan mijnbouw gedaan. Tren de Aragua wilde daar van profiteren en ze rekenden de mijnbouwers geld aan om het goud te delven. Ook vielen ze de vrouwen uit het dorp lastig en vonden er regelmatig verkrachtingen plaats. Uit schrik dat u dit ook zou overkomen, besloot u te verhuizen naar Valencia en ging u bij uw tantes wonen.

Uw moeder bleef in Sabanita en de bende stal regelmatig de oogsten van de mensen uit de buurt, waaronder ook van uw moeder. Ook werd er in november 2022 éénmalig een soort molotovcocktail naar haar woning gegooid waardoor er meerdere gordijnen en een bed afbrandden. Uiteindelijk besloot de gemeenschap om

collectief een klacht in te dienen. Daarop kwam de politie langs om een onderzoek te doen. Dit was rond 19 februari 2023. Het kwam echter tot een confrontatie tussen de politie en de bende en één van de leden van Tren de Aragua, Luis Adrián Granadillo Oduare, kwam daarbij om het leven.

U was ondertussen verhuisd naar Sabana del Medio in San Diego omdat het samenwonen met uw tantes moeizaam verliep. U werd daar echter lastiggevalen en vermoedt dat dit eveneens door Tren de Aragua was. Zo werden de ruiten van uw woning op 2 juli 2023 vernield en werd alles in uw woning kort en klein geslagen. U vermoedt dat Tren de Aragua u daarmee de boodschap wilde sturen dat u uw mond moest houden en dat u en uw moeder geen klacht mochten indienen. Ook legden ze dode dieren aan uw woning.

U haalt ook aan dat de bende uw zus J.I. (...) heeft proberen verkrachten. Ze werd meegesleurd toen ze van school kwam, maar gelukkig konden er enkele mannen tussenbeide komen waardoor de bende niet slaagde in haar opzet.

Op 3 oktober 2023 werd de gasleiding van uw huis doorgesneden. U denkt wederom dat Tren de Aragua daar achter zit. U besloot daarop te verhuizen en ging bij een vriendin wonen die elders in San Diego woonde. U sprak daarop met uw zus Y.M.L.R. (...) (DVZ (...); CGVS (...)) die zich in België bevindt. Zij betaalde uw ticket en u verliet Venezuela op 28 april 2024. U kwam de volgende dag aan in België. Op 2 mei 2024 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Uw zus Y.M.L.R. (...) diende op 11/02/2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Op 15/02/2022 werd er in haar verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Jullie baseerden zich niet op dezelfde motieven.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: krantenartikels over Tren de Aragua; foto's van de dieren die aan uw woning werden achtergelaten.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid –u leefde immers de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst, die u geacht wordt te kennen, niet na, en beschikte derhalve niet over een geldig reismotief– rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk Venezuela te hebben verlaten doordat u belaagd zou zijn door de bende Tren de Aragua (CGVS, p.10). Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Zo zijn er vooreerst enkele tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen op het CGVS. Deze doen in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo stelde u bij de DVZ dat de bende Tren de Aragua naar uw regio kwam en het goud van de mijnwerkers afnam (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelt u dan weer dat ze louter geld vroegen aan de mijnwerkers opdat zij het goud mochten delven, maar dat ze zelf geen goud in beslag namen (CGVS, p.10, 11).

Tevens stelt u op de DVZ dat uw moeder samen met anderen verschillende aangiftes deed (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelde u dan weer eerst dat noch u noch uw familieleden aangiftes deden tegen de bende en dat jullie zich van alles afzijdig hielden (CGVS, p.13) om dan uiteindelijk toch te stellen dat uw moeder één keer deelnam aan een collectieve aanklacht (CGVS, p.20).

Ook vertelde u bij de DVZ dat er enkele mannen bij u thuis langs kwamen. Uw buurvrouw meldde u dit (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer er u op het CGVS gevraagd wordt of de bende u ooit op een rechtstreekse manier belaagde of u aansprak, antwoordt u dat dit niet gebeurd is (CGVS, p.21). Wanneer u vervolgens gewezen wordt op uw verklaringen bij de DVZ, wijzigt u uw verklaringen en beaamt u dat er effectief mannen langskwamen, maar dat u ze zelf nooit zag (ibid.). Dit kan echter niet overtuigen gezien u eerst negatief antwoordde op de vraag of u ook op andere manieren werd benaderd en dit ook nergens zelf spontaan aanhaalde.

Tot slot stelde u bij de DVZ dat de bende de gasleiding tot ontploffing brachten en dat u en uw burens hadden kunnen sterven (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelt u dan weer dat ze louter de gasleiding hebben vernield, maar niet dat er een ontploffing plaatsvond (CGVS, p.10). Gewezen op deze inconsistentie zegt u louter dat u dit op de DVZ niet heeft gezegd, maar dat u bedoelde dat de leiding had kunnen ontploffen indien er een vonk was geweest (CGVS, p.21). Dit kan wederom niet overtuigen.

Los van de tegenstrijdigheden in uw verklaringen, kunnen er nog enkele andere zaken worden opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen.

Zo kan u op geen enkele manier concreet aantonen dat het werkelijk Tren de Aragua was die u viseerde. U vermoedt dat de bende u lastig viel uit leedvermaak of om u angst aan te jagen (CGVS, p.10). Dit houdt echter weinig steek. Immers indien de bende u werkelijk angst wilde aanjagen, zouden ze zich wel kenbaar maken en concretere bedreigingen uiten. Dat dit niet gebeurde, onderstreept nog verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien woonde u zo'n drie uur verderop (CGVS, p.10) en bent u vrijwel meteen na hun komst in Sabanita uit het dorp vertrokken. U kwam nadien ook nooit meer in Sabanita (CGVS, p.12-13). Het raakt dan ook kant noch wal dat u in het vizier van de bende zou zijn gekomen en dat ze u dan drie uur verder zouden opsporen om vervolgens niet eens te concretiseren wat ze van u wilden en waarom ze u zouden viseren.

Ook denkt u dat de bende u misschien benaderde om uw moeder bang te maken opdat ze niks zou zeggen (CGVS, p.16). Indien dit werkelijk zo was, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze uw moeder dan wel rechtstreeks zouden aanspreken en intimideren aangezien zij al die tijd nog in het dorp woonde waar de bende zich bevond en daar tot op heden nog steeds woont (CGVS, p.14). Bovendien stelt u dat noch u noch uw familie aanklachten indienden tegen de bende en dat jullie zich zo veel mogelijk afzijdig hielden (CGVS, p.13). Dat uw moeder dan een dusdanige bedreiging zou betekenen voor de bende dat ze u zouden opsporen ter intimidatie, kan dan ook niet overtuigen. Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook niet erg aannemelijk. De zaken die uw moeder wel zou hebben meegemaakt, zijnde de oogsten die gestolen werd en de éénmalige bom die naar haar woning werden gegooid, lijken zich bovendien eerder te kaderen binnen het algemene geweld en de algemene situatie dan een concrete op haar gerichte vervolging. Deze conclusie wordt te meer ondersteund doordat ze er tot op heden gewoon blijft wonen (CGVS, p.14). Dit gedrag getuigt immers niet van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade.

Gelet op het feit dat u niet aannemelijk maakt vervolgd te worden door de bende Tren de Aragua, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat ze dode dieren voor uw deur legden (CGVS, p.10). De foto's die u van deze dieren neerlegt, kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Er kan immers niets uit deze foto's afgeleid worden over waar en in welke omstandigheden ze werden gemaakt. Ook is de bewijswaarde beperkt daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Tevens kan het neerleggen van dode dieren geenszins gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De artikels die u neerlegt over Tren de Aragua betreffen dan weer de algemene situatie. Er kan niks uit worden afgeleid over uw persoonlijke situatie. Ze kunnen dan ook geen nieuw licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Tot slot haalt u nog aan dat de bende uw zus poogde te verkrachten. Hier kan wederom geen geloof aan worden gehecht. U antwoordde immers negatief op de vraag of u of iemand van uw familie een dergelijke verkrachting meemaakte (CGVS, p.12). U voegt tevens toe dat er nooit iemand werd meegesleurd of wat dan ook (ibid.). Ook beaamt u dat de bende noch u noch iemand van uw familie reeds had benaderd alvorens u uit Sabanita wegtrok (ibid.). Dat u dan plots toch aanhaalt dat ze uw zus hebben meegesleurd en vervolgens proberen misbruiken (CGVS, p.19-20), kan dan ook niet overtuigen. Uw uitleg dat u het niet eerder vertelde omdat u uw zus er niet bij wilde betrekken, kan niet overtuigen daar deze vraag u rechtstreeks en specifiek werd gesteld. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u daar meteen een eerlijk antwoord op geeft.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een

veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U bent immers nooit in aanraking gekomen met de autoriteiten (CGVS, p.9) en u kon ook gewoon legaal met uw paspoort het land verlaten.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen

voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de:

"SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING, VAN HET RECHT OP TEGENSpraak EN VAN DE WAPENGELIJKHEID VAN DE PARTIJEN".

Verzoekster voert aan:

"Verzoekster werd door een andere advocate bijgestaan tijdens haar asiel aanvraag.

Verzoekster heeft moeite gehad om een nieuwe raadvrouw te vinden – toen de vorige advocate weigerde een beroep te doen.

Zij heeft op 31 mei 2023 de beslissing gekregen.

Via haar zus, begreep verzoekster dat haar advocate geen beroep zou indienen.

De tussenkomst van haar huidige raadvrouw werd op vrijdag 7/06 om 19 uur bevestigd (stukken 3 en 6).

Sinds de bevestiging van haar tussenkomst beschikte de raadvrouw van verzoekster alleen een open dag om het verzoekschrift in te dienen . Helaas is het administratieve dossier niet opgestuurd.

Er werd geen antwoord geboden en er werden geen kopieën van de administratieve stukken doorgestuurd (stuk 4).

De raadvrouw van de verzoekster beschikt dus niet over de notities van het verhoor dat op 28 mei heeft plaatsgevonden. De vorige raadvrouw ook niet (stuk 5).

Het begrip van de wapengelijkheid tussen de partijen is een onderdeel van de effectieve rechterlijke bescherming zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest. Dit is een uitvloeisel van het recht op een eerlijk proces dat inhoudt dat elke partij een redelijke mogelijkheid moet worden geboden haar zaak onder zodanige omstandigheden voor te dragen dat zij ten opzichte van de tegenpartij niet wezenlijk wordt benadeeld.

Indien een beslissing gebaseerd wordt op feiten en stukken waarvan één van de partijen geen kennis heeft kunnen nemen en waarover zij dus geen standpunt heeft kunnen innemen, is dat in strijd met het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van de wapengelijkheid tussen de partijen.

Verzoekster heeft geen kennis kunnen nemen van de elementen die het voorwerp waren van een onderzoek door het CGVS. zij had de notities van haar persoonlijk onderhoud (waarschijnlijk) niet gevraagd tijdens haar interview met het CGVS d.d. 28 mei.

Dit is een bijzonder nadelige situatie voor verzoeker, gelet op artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980: "De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

In casu heeft verzoekster zich niet kunnen uitspreken over de gegevens die zich in haar administratief dossier bevonden (of daarin ontbraken), ondanks verzoeken aan het CGVS.

Uw Raad heeft uitspraak gedaan in arrest nr. 229457 van 28 november 2019, in een zaak waarin verzoeker zijn administratief dossier niet binnen de wettelijke beroepstermijn had kunnen raadplegen:

(...)

De beslissing dient derhalve nietig te worden verklaard op grond van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980.

Om deze reden, zonder de notities van het persoonlijke onderhoud, blijkt het onmogelijk om de motieven van de bestreden beslissing te kunnen begrijpen en efficiënt ertegen te kunnen argumenteren. Alle elementen die hieronder werden ontwikkeld, werden zonder toegang tot het administratief dossier geschreven; daarvoor kan verzoeker niet naar zijn verklaringen verwijzen."

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van:

"artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève

-artikels 48/3 en 48/4 en volgenden van de wet van 15 december 1980

-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980

-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)

-beoordelingsfout".

Verzoekster doet gelden:

"Er moet worden vastgesteld dat de verzoekster risico's op verkrachting heeft genoemd, waarbij pogingen daartoe zijn ondernomen tegen haar zus, door leden van Tren de Aragua.

Het moet worden erkend dat de gevreesde vervolgingen vallen onder de definitie van het Verdrag van Genève, aangezien ze bestaan uit "dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld", zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a.

Bovendien moet worden vastgesteld, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, dat de genoemde vervolgingen met name gendergerelateerd geweld betreffen, en dat er bijgevolg een nexus bestaat. De verzoekster loopt risico op gendergerelateerd geweld vanwege haar geslacht of haar behoren tot de sociale groep van (jonge) vrouwen die niet verbonden zijn met de bende Tren de Aragua.

Bovendien, blijkt uit objectieve informatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten niet in staat zijn om een doeltreffende bescherming te bieden aan vrouwen die het slachtoffer zijn van gendergerelateerd geweld (Stuk 7):

(...)

Uit die informatie blijkt dat de prevalentie van gendergerelateerd geweld hoger is in die deelstaat dan in andere deelstaten van Venezuela. Binnen die deelstaat blijkt dat de gemeente Caroní, waar de stad Ciudad Guayana gelegen is - de stad waar Mevrouw woonachtig was - zwaarder getroffen is door dit geweld. Dit wordt ondersteund door het artikel "Los índices de violencia de género aumentan en Bolívar (2021)" waarin staat (stuk 8):

(...)

Het lijkt erop dat de Tren de Aragua-bende een specifiek beleid van uitbuiting van vrouwen ontwikkelt (stuk 9).

Vanwege haar geslacht of sociale groep vreest de verzoekster het slachtoffer te worden van geweld dat specifiek gericht is op haar geslacht.

Ze moet erkend worden als vluchteling.

Er bestaat een verband tussen de gevreesde vervolgingen en een van de gronden van het Verdrag van Genève, waardoor blijkt dat de analyse van het CGVS te oppervlakkig is.

De beslissing moet worden vernietigd om het dossier in die zin nader te onderzoeken."

Verzoekster betoogt, inzake de motivering omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst:

"Uit die motivering blijkt dat er sprake is van een gewapend conflict in de deelstaat Bolívar. De intensiteit van willekeurig geweld is echter te laag om aan te nemen dat iedere burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Dat betekent echter niet dat niemand in aanmerking zou kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Als de intensiteit van het geweld niet zodanig is dat elke burger een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld, kunnen sommige burgers een grotere risico lopen vanwege hun individuele situatie:

(...)

Wat betreft de prevalentie van het geweld dient erop gewezen worden dat uit het jaarlijkse verslag (2023) van de Observatorio de Violencia² de deelstaat Bolívar de derde meest gewelddadige deelstaat is in Venezuela met een 38,5 moorden per 100 000 inwoners rekening houdend met het feit dat het landelijk gemiddelde 26,8 vermoorde mensen per 100.000 inwoners is :

(...)

Van de deelstaten die volgens de CGVS te maken hebben met gewapende conflicten, is Bolívar de deelstaat met de hoogste moordenprevalentie. Sabanita, een wijk in de stad Ciudad Bolívar in Venezuela, bevindt zich in de buurt van het mijnbouwcomplex in de regio Guayana.

Deze regio staat bekend om zijn rijke mineraalbronnen, waaronder ijzererts, goud en diamant. Een specifiek groot mijnbouwcomplex in de buurt is het Las Cristinas-goudmijngebied, een van de meest bekende en omstreden goudmijnen in Venezuela.

Als we inzoomen, zien we dat de gemeente Heres of Angostura del Orinoco, waar de stad Ciudad Bolívar⁴ ligt en waar verzoekster woonde , een 45,5% hoger moordcijfer heeft, waardoor het een van de 20 meest gewelddadige gemeenten van het land is.

(...)

Dit gebied, gelegen in het noordelijke deel van de deelstaat Bolívar, is gevaarlijker omdat het deel uitmaakt van de Orinoco Mining Arc, waar zich een concentratie van mijnen bevindt, waarvan vele illegaal worden bezet door verschillende gewapende groepen die de controle uitoefenen op meerdere gebieden:

(...)

Andere oudere informatie laat zien dat dit gebied van de Orinoco Mining Arc, en in het bijzonder de stad Ciudad Bolívar, bijzonder gevoelig is voor geweld:

(...)

Uit deze informatie blijkt dat de verzoekster niet alleen uit één van de meest gewelddadige deelstaten van het land komt, maar ook uit een van de meest gewelddadige gebieden binnen die deelstaat.

Afgezien van het geografische element loopt verzoekster ook een groter risico om door geweld te worden getroffen vanwege haar socio-economische situatie.

Omwille van haar economische situatie, en die van haar moeder, maar ook omwille van haar jonge leeftijd, heeft ze niet de mogelijkheid om bescherming te 'kopen', zoals wonen in een veilige buurt, een lijfwacht hebben, zich met de auto verplaatsen of samenwerken met een lokale groep die h in ruil voor smeergeld zou beschermen.

Een andere individuele factor die het risico vergroot dat ze slachtoffer wordt van geweld, is haar gender.

Verzoekster rapporteerde tijdens haar interview bij het CGVS specifiek over gendergerelateerd geweld. Ze gaf onder andere aan dat haar zus aan een poging tot verkrachting was ontsnapt.

Zoals de EUAA suggereert, is geslacht een bijzonder aandachtspunt dat in overweging moet worden genomen bij het onderzoek naar de toekenning van subsidiaire bescherming. Dit blijkt met name uit de "EASO Practical Guide: Qualification for International Protection" over artikel 15(a) en 15(b) van de Kwalificatierichtlijn (verzoekster benadrukt) :

(...)

In casu denk verzoekster dat zij omwille van de volgende individuele factoren een hoger risico loopt en om die redenen, op subsidiaire wijze, in aanmerking zou kunnen komen voor de toekenning van de subsidiairebeschermingsstatus:

- haar hoedanigheid van jonge vrouw (zij is 18 jaar oud)

- de incidenten die zij al meegemaakt heeft en die haar meer kwetsbaar maken met als gevolg dat het impact van het geweld is op psychisch vlak minder verdraagbaar voor haar.

- haar afkomst uit een zone waar de aanwezigheid van gewapende groepen hoger is, namelijk het noorden van de deelstaat Bolívar waar de goudmijnen (Orinoco Mining Arc) gelegen zijn, wat gepaard gaat met een hogere risico om het slachtoffer te zijn van daden van geweld (stuk 10).

In casu menen we dus dat er omwille van de verschillende individuele omstandigheden (afkomst uit een meer gewelddadige zone binnen de deelstaat, socio-economische moeilijkheden) een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dat zij, om die redenen, in aanmerking zou kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4,§2, c) van de Vreemdelingenwet. We menen dat die element tenminste onderzocht zou moeten worden door het CGVS."

2.3. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

- “- de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;

- in ondergeschikte orde de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoekster het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen;

- in uiterst ondergeschikte orde, hun dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hun dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen."

2.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

" 3. Email met Caricole, d.d. 7 juni ;

4. Administratieve dossier aanvraag, d.d. 10 juni.

5. Email met een andere advocaat, d.d. 7 juni

6. Email met voormalige advocate, d.d. 10 juni;

7. Artikel "Bolívar es uno de los departamentos con más casos de VBG en 2023", 8 november 2023;

8. Artikel "Los Índices de violencia de género aumentan en Bolívar », 23 maart 2021 ;

9. Artikel "Formas de esclavitud moderna se solapan bajo la violencia estructural que reina en el estado Bolívar , 30 april 2021 ;

10. Artikel Beneath The Surface of Illegal Gold Mining in the Amazon, 8 november 2022".

3. Beoordeling van de zaak

Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending "VAN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING, VAN HET RECHT OP TEGENSpraak EN VAN DE WAPENGELIJKHEID VAN DE PARTIJEN", en dit omdat zij niet beschikte over een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud en omdat zij door verweerder niet in kennis werd gesteld van de inhoud van het administratief dossier.

Uit de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt in dit kader dat zowel verzoekster als haar advocaat tijdens dit persoonlijk onderhoud expliciet te kennen gaven dat zij een kopie wensten te ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3, 23). Desondanks werd door verweerder noch vooraleer de bestreden beslissing werd genomen noch op hetzelfde ogenblik als de betekening van de bestreden beslissing een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoekster overgemaakt. Aldus heeft verweerder verzaakt aan de verplichting die op verweerder rustte overeenkomstig artikel 57/5quater van de voormelde wet van 15 december 1980.

Uit de stukken zoals bij het voorliggende verzoekschrift gevoegd en zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt verder dat zowel verzoekster als verzoeksters huidige advocaat het nodige hebben gedaan teneinde verzoeksters verdediging op een diligente wijze te behartigen en teneinde alsnog een kopie van de

notities van het persoonlijk onderhoud en een afschrift van het administratief dossier te bekomen. Ondanks dat verweerder er op 10 juni 2024 duidelijk van in kennis werd gesteld dat verzoekster dringend een kopie van het administratief dossier behoeft om haar beroep te kunnen instellen bij de Raad en ondanks dat dit intern werd gecommuniceerd binnen het CGVS, maakte verweerder vervolgens andermaal geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster en geen kopie van het administratief dossier over aan verzoekster.

Door op dergelijke wijze te handelen, heeft verweerder het verzoekster onmogelijk gemaakt om tegen de bestreden beslissing op een gedegen en nuttige wijze een beroep in te dienen bij de Raad.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. Bijgevolg dient deze beslissing overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 mei 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT